

raidat.
 lgetés!
Photay
 jömek
 nél. —
 piszkos
 : hogy
 szokás
 gallér-
 Magam
 ppc-tól,
 szabásu
 agad is
 ssal lu-
 asómat,
 ajnálát-
 ó level-
bor. A
 a ugyan
 biztató
 ge nem
 magyar
 nagy e
ilma és
 nézve,
 rejtvény
Ghyczy
 em már.
 megelő-
 m, hogy
Forgó
 obban is
 szönete-
 magyob-
 gjelelni.
 kedves
 zomszéd
 öszöni a
 aszkodá-
 retre ér-
 ég nem
 Irányuk
Gizella.
 yilvános-
 rkesztett
 os rimék-
ka Mar-
 ob folya-
Baghy
 aszkodol,
 ez. A ki-
 ottani
 öbbi 6000
 te példá-
t Victor
 nak most
 em talál.

BABA ÉS MADÁRKA. (Lásd a 192. lapon.)

maeum-épület
 ársulat.

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(XI. Folytatás.)

E már ekkor eszébe jutott Adorjának, hogy erről a dologról nem szabad beszélnie senkivel; ezért tehát kitérőleg válaszolt:

— Nem mondhatok semmit . . . ugy sem értenéd meg. Majd máskor beszélhetünk erről — persze, ha még találkozunk valaha.

— Már mért ne találkoznánk? szólt Dini urfi, kényelmesen leheveredve Adorján mellé a föbe. Te megengeded, hogy ide jöjjenek, ugy-e? Bizonyosan tudsz sok szép mesét a tündérekről s ezt én ugy szeretem hallgatni! A dadám soha sem mesél nekem. És ha a kakuk ismer téged, talán épen azért hívott ide, hogy játszassam veled.

— A kakuk hívott ide? De hát hogyan?

— Hát — — először éjszaka. Aludtam és kakukkal álmodtam . . . és mikor fölébredtem, hallottam a hangját. Nappal kerestem a mezőn, de a dada azt mondta, hogy bolondság az egész, csak álmodtam. De ma megint szólított és hívogatott egészen idáig s én utána mentem, mig végre idejutottam. Ugy-é, eljöhettek majd máskor is? Aztán majd játszunk együtt . . . és a kakuk talán majd ismét meglátogat.

— Oh, én szívesen játszom veled . . . csak hogy nincs rá mindig időm. Sokat kell ám tanulnom.

— Oh, az borzasztó lehet. Én még nem tanultam semmit. Mamácskám akart tanítani, hogy tudjak olvasni azokból a

nagy könyvekből, de aztán beteg lett; a dada pedig nem tud tanítani.

— Ha akarsz, majd én megtanítlak olvasni. Idehozom a könyveket és itt aztán lecskét adok neked.

— És majd ha mamácskám haza jön, fog csodálkozni, hogy már tudok olvasni! szólt Dinike örömmel. Oh, ez pompás lesz! Kérlek szépen, taníts meg olvasni, meglásd jól fogok tanulni. Ugy-é, megteszed.

— Szívesen. De meg kell kérned a dadát, hogy ide jöhess minden délután, ha szép az idő. Majd én is megkérem a nagymamát, hogy mindig kijöhessenek.

— Oh, nekem nincs arra szükségem, hogy engedélyt kérjek. A dada nem fogja tudni, hova mer tem; aztán ő nem is bánja, akármit csinálok, csak mikor a ruhámat összeszaggatom, akkor pirongat; de azt meg én nem bánom.

— Ah igazán? szólt Adorján egész komolyan. Sajnálom, mert ezt nagyon rosszul teszed s így nem leszünk pajtások.

Dini urfi meghökken és félénken mondá:

— De hát mit tegyek? Mondd meg!

Legelőször is kérj bocsánatot tőle, hogy összeszaggattad a ruhádat és igérd meg, hogy máskor nem teszed. Aztán kérd szépen, hogy erresszen ide hozzám; mondd meg, hogy én sokkal nagyobb vagyok, mint te és nem fogsz velem semmiféle bajba kerülni, majd vigyázok reád.

— No jól van, hát majd ezt mondom, szólt Dinike s e szavak után hirtelen fölugrott, élénken kiáltva: Nini gyikocska! Jaj csak megfoghatnám!

P
gyikoc
mint A
kerget
a vadá
hol az
földre
végre
külni,
meglep
társa i
pompá
nyodn
jutott,
Elvezo
uton a
szólt:
mehet
mászn
—
megin
ozsonn
a mez
jöss. I
—
három
egysz
Adorj
okosn
ilyen
Aztán
ne jöj
ki ne
kérni
—
utnak
ne fe
pajtá

Persze, nem birta megfogni, mert a gyikocska fürgébb volt mint ő és fürgébb, mint Adorján, aki szintén fölugrott. Hiába kergették, de azért nagy multságuk telt a vadászatban s vigan nevetgéltek, mikor hol az egyik, hol a másik elcsuszott és földre pottyant a pulia pázsitra. Mikor végre a gyikocskának sikerült elmenekülni, más játékot találtak s Adorján meglepetve tapasztalta, hogy kis játszótársa igen ügyes, leleményes fiucska, kivel pompásan el lehet mulatni. Már alkonyodni kezdett, mikor Adorjánnak eszébe jutott, hogy ideje lesz bemenni a házba. Elvezette tehát Dinikét a rendes, jó uton a mezőre nyíló hátsó kapuhoz s így szólt:

— Innen az uton egyenesen hazamehetsz, nem kell a bozóton keresztül másznod. Haza találsz, ugy-e?

— Oh, hogy ne! És holnap eljöhetek megint, ugy-e? Tudom, mikor jőjtek . . . ozsonna után háromszor körülnyargalok a mező körül, akkor lesz öt óra s te ide jössz. Így volt ma is.

— Tudod mit? A helyett, hogy háromszor körülnyargalsz, inkább csak egyszer sétálj szépen lassan körül, inté Adorján, ki a kis fiucskával szemben igen okosnak akart látszani. Nem jó ám az ilyen nyári melegben a napon nyargalni. Aztán ha esik, vagy eső fenyeget, akkor ne jőj, mert akkor engemet a nagymama ki nem ereszt. És el ne felejtss engedelnyt kérni a dadától.

— Jól van, szólt Dini urfi, mialatt utnak indult. — Igyekezni fogok, hogy el ne felejtsem. Oh, annyira örülök, hogy pajtásom akarsz lenni. És ha beszélsz a

kakukkal, mondd neki, hogy köszönöm, hogy ide vezetett.

Adorján is jókedvűen sietett befelé: nagyon meg volt elégedve a mai délutánnal, hogy végre akadt játszótársa, még pedig olyan kedves, ügyes fiucska.

— Nagyon jól fogunk mulatni egymással, szólt magában. Aztán közben majd megtanítom Dinikét olvasni . . . még ma előkeresem abéczés könyvem. Tudom, a kakuk is meg lesz velem elégedve, hogy jót teszek kis pajtásommal.

A nagymamáékat nem találta ott: Borbála néni hívatta sürgősen, tehát átkocsiztak a szomszéd faluba s Adorján magában vacsorált. Nagyon vig volt s az öreg Dorka egészen elámult jó kedvén.

— Csakhogy végre megjött a jó kedve, ifiuraeskám, szólt a hü öreg eseléd. Már attól féltem, hogy épen olyan komoly és szóvalan lesz, mint mi öregek.

— Oh, most már nem busulok többé. Olyan pompásan mulattam egész délután! Találja ki, Dorka, hogy mulattam?

— Nem tudom, kedvesem . . .

— Nem is találná ki! Képzeld, az erdőcskében játszottam egy kis fiuval.

— Micsoda? kiáltá Dorka ijedten. Egy idegen fiu járt itt a mi kertünkben?

— Ugy van . . . és eljön holnap is, meg holnapután és azután minden nap.

— De ifiuraeskám, hova gondol!

— No's? Hát mi baj? Ugy néz reám, mintha valami gonosz csinyt követtem volna el . . .

— Hiszen nem épen azt . . . de előbb meg kell mondani a nagymamának . . .

— Persze hogy megmondom . . . miért ne mondanám meg? Megkérem,

engedje meg, hogy kis pajtásom ide jár-
hasson a kertünkbe; neki is megmondtam,
hogy dadája eressze ide. Mert a mamája
most nincs itthon.

— Oh, hát még olyan kis fiucska?
szólt Dorka nyugodtabban. Akkor a nagy-
mamának talán nem lesz ellenére.

— Ugyan miért volna? Hiszen tud-
hatja, hogy magam sem szeretnék holmi
vásott rosz gye-
rekkel játszani.

— Elhiszem,
de már mégis a
nagy mama job-
ban tudja meg-
ítélni, nem jut-e
ifuracskám va-
lami rosz társa-
ságba.

— Jól van
no . . . hiszen
majd megké-
rem . . . és ha
meg nem enge-
di, akkor . . .
akkor . . . oh!

E gondolatra
fölébredt régi
durezássága és
daczosan, mogorván nezett maga elé, úgy
hogy a jó Dorka szinte megijedt.

— No no, kedves ifuracskám, hiszen
én nem mondtam, hogy a nagy mama nem
fogja megengedni . . . csak szépen kérje . . .
ne olyan durezásan . . .

De Adorján nem felelt. Jó kedve
egészen elveszett és mikor a nagy mama
nemsokára haza érkezett, Adorján igen
kelletlenül mondá:

— Kedves nagymama . . . délután
kint voltam a kertben, az erdőcskében,
ott találkoztam egy fiúval s játszottunk
egészen estig. Ugy-é, eljöhet az a fiu
ezután is mindennap, hogy együtt játsz-
hassunk?

Adorján érezte, hogy nem oly módon
mondta el kérését, mint kellett volna, sőt
szavaira jóformán csak tagadó feleletet

várhatott. De
hát ilyen a vak
indulat, a dur-
czásság. Ador-
ján igazán na-
gyon kívánko-
zott Dinike
után, de mert
eszébe jutott,
hogy a nagy-
mama talán
nem teljesíti
kérelmét, már
előre duzzog-
gott, a helyett
hogy nyájasan
igyekezett vol-
na megnyerni
a nagymamát.
Mert nyájas-

sággal mindig többre megy ám az ember.

Pedig most épen nagy szüksége lett
volna erre. A nagymama igen szigorú
volt s féltette kis unokáját a rosz pajtá-
soktól, épen azért nem is hozott eddig a
házba hozzávaló játszótársat; hogy en-
gedhette volna hát meg, hogy az első
jött-ment gyerek, aki az erdőbe téved,
Adorján pajtása legyen. Sőt nagyon meg-
haragudott és szigorúan mondá:

KERINGŐ JÁTÉK. (Lásd a 191. lapon.)

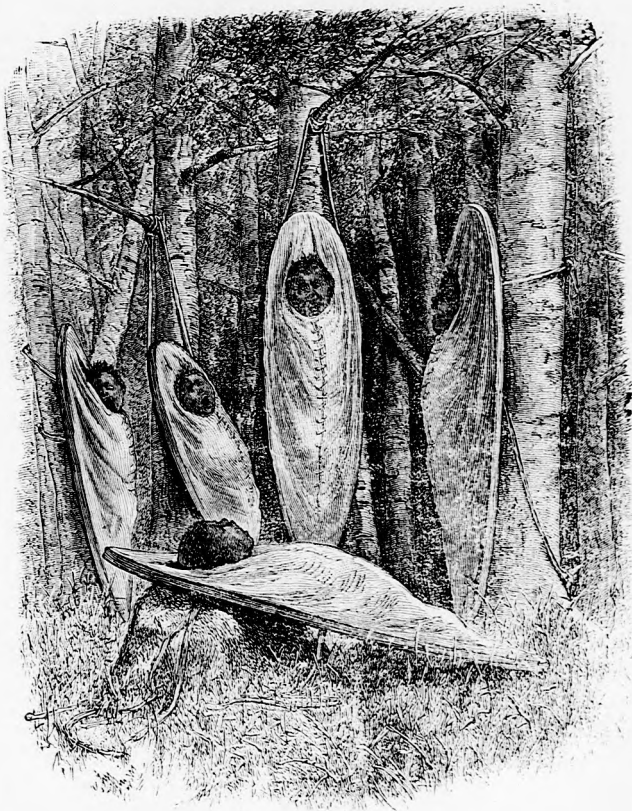
— Mit hallok? Egy idegen fiu kóborol itt a kertemben? És te még játszottál is vele.

— Igen, felelt Adorján daczosan. És szeretném, ha megint játszhatnám vele.

— És ezt ilyen haragosan mondod? Ne beszéljünk többet róla. Menj aludni.

— Nem, hiszen még korán van . . .

— Menj aludni, parancsolá a nagymama szigoruan. Majd holnap beszélünk ismét.

INDIÁNUS KIS GYERMEKEK A BÜLCŐBEN. (Lásd a 191. lapon)

Adorján durczásan távozott szobájába.

— Ez a haszna, hogy őszinte voltam, gondolá elfojtott haraggal. Játszhattam volna Dinikével akár egy hónapig is, nem tudta volna meg senki sem!

Nagy duzzogásában még a jó Dorka vigasztaló szavait sem akarta meghallgatni, hanem sebtiben lefeküdt és aztán, mivel egyebet nem tehetett, hát sirva fakadt. Az öreg Dorka nagyon megsajnálta s mint afféle regi hü cseléd, ki már

egészen a családhoz valónak tartja magát, elhatározta, hogy megpróbálja, nem segíthetne-e Adorján baján. Bement tehát a nagymamához és elmondta neki, hogy szegény Adorján nagyon szerencsétlen és keserűen zokogva feküdt le.

— Igen ám, Dorka, de tudod-e, mit csinált? Egy idegen fiut bocsátott ide a kertünkbe s játszott vele. Ki tudja, miféle csavargó, gonosz fizkó az!

— Igen is, nagyságos asszonyom, tudom, Adorján urfi mindent elmondott nekem és én megkövetem alásan, nem hiszem, hogy ez valami gonosz csavargó fiu. Egészen kicsike fiucska, alig több hat évesnél s valamelyik szomszéd birtokos fiacskája.

— Ugy! Az már persze kissé más dolog. De legalább a nevét kellene tudnunk.

— A keresztneve Dinike, a másik nevét bizony nem kérdezte. De azt hiszem, nem lesz nehéz rátalálni. Bizonyosan a mezőn keresztül tévedt az erdőcskébe, messziről nem jöhetett kis fiu létére, tehát csak a szomszéd faluból való lehet, ahol Borbála néniék laknak. Ők bizonyosan ismerik... de én magam is hallottam valamit, hogy nem régen egy uri család vett ott házat és birtokot; talán épen az új birtokos fiacskája.

— Igazad van, Dorka... majd megtudjuk. Mindjárt holnap átrándulok Borbála nénihez. És reggel, ha Adorján fölkel, azt megmondhatod neki. De azt is mondd meg, hogy büntetésül mai makranczos magaviseleteért holnap egész nap szoba-áristomban marad.

A jó Dorka nem várt reggelig, hanem sietett vissza Adorján szobájába.

— Ifiuracskám... alszik már?

— Nem alszom, felelt Adorján mogorván. Mi baj?

(Folytatása következik.)

A KEDVENCZ HALÁLA.

(Képpel a 184—185. lapokon)

MINDIG biztatta a nagymama Misikét, hogy csak jól viselje gondját a csibéknek, majd meglátja, milyen öröme lesz benne. Misike meg is fogadta és apró koruktól fogva valóságos nevelő apjuk volt a csibéknek. A falutól messze eső erdőszlakban élt szüleivel és nagymamájával, testvérei nem voltak, pajtások csak ritkán keresték föl ily messzességben s Misike az ő magányosságában örömét találta még az afféle időtöltésben is, mely különben inkább kis leányoknak való.

Volt a csibék közt egy pöttyös szárnyu, mely különösen szelid volt, Misikének az ölébe szállt, kezéből ette a jó kenyérmorzsát s legszebb is volt valamennyi között. Ez volt Misike kedvence s nem bánta, ha vasárnaponként a többit lassan-lassan mind leölték és megsütötték is; csak az ő kedvence szaladgálhasson vigan tovább az udvaron. A csibesereg persze mindinkább fogyott s egy napon Misike azt vette észre, hogy az ő kedvence be van zárva a ketreczbe.

Gonosz sejtelenem fogta el... ebben a ketreczben hizlalták a többieket is, mielőtt levágták. De hisz az lehetetlen, hogy az ő kedvenczét is bántásák... oh, az borzasztó volna!

Misike e naptól fogva gondosan szemmel tartotta a ketreczet és egy szép vasárnapi reggelen csakugyan szörnyű meglepetésre ébredt. Épen akkor lépett a szobába, mikor a nagymama, miután az egyik csibét már megölte, a kis kedvencz

után nyult, hogy ezt is levágja. Oh, a kegyetlen nagymama!

Rémülten, sirva rohant oda Misike és meg akarta menteni kedvencét; de a nagymama nevetve félretolta.

— Legyen eszed, Misikém! Hiszen arra való, hogy megsüssük.

A szegény kedvenc valóban meghalt. Megkoppasztották, megsüötték, Misike pedig odatámaszkodott a falhoz és sirt keservesen. Mikor aztán megunt, kiment a mezőre játszani. És a déli hangszóra haza ment ebédelni.

És ekkor — bizony röstellem, de hát úgy történt — ekkor Misike a legjobb étvágygyal megette a czombocskát meg a zuzát az ő megsült kedvencéből.

BETÜREJTVÉNY.

U V V V U U U V
V U V V U V V V
V V U V V U V V V
V U V V U U U V

a

NAGYANYÁM IMAKÖNYVE.

1

LMERENGVE nézem e kedves emléket.

Lelkem vele néha szinte elbeszélget;

Csak egyszerű könyv az, nincs ékítés rajta,

Mégis olyan kedves nékem minden lapja.

2

Széteséstől már csak gyenge tokja védi.

Pedig az is rongyos, mint a könyv oly régi.

Tán bekötve sem volt e régiség soha.

Nincs a táblájának a legkisebb nyoma.

3

Hej, a papirosa már egészen sárga.

Minden lapja mintha olajba vón mártva;

Idővel igéi lassacskán eltűnnek.

Néhol csupán helye marad a betűnek.

7

Ő mondta elém, én — a szót — utána.

Most is a fülembé cseng annak hangzása.

Jutalmul — így szóla — nézheted a könyvem...

Nem jutottam máskor ehhez olyan könnyen.

8

Megmutatva végig abban nekem mindent.

Ez a kép és amaz, kitől van s mit jelent;

»Csinján bánjak véle« — mondá mindig végül —

»Még nagyanyám adta nékem ezt emlékül.«

9

E könyvet most néha oly sokáig nézem.

Kedves nagyanyámra hálával emlékszem;

Felfogadtam szentül, hogy amíg én élek,

Hű őrzője leszek e kis ereklyének.

Paula néni.

4

A lapoknak nincs már egy darab jó széle.

Némelyik szétmállott s lefogyott felére;

Közéjük illesztve annyi apró emlék,

Hogy velök egy nagyobb könyv bőven megtelnek.

5

Nagyanyám e könyvet minden reggel, estve.

Változatlan gonddal tokjából kivette;

Ájtatos imáját felküldte az égbe.

Mindnyájunkra áldást az Istentől kérve.

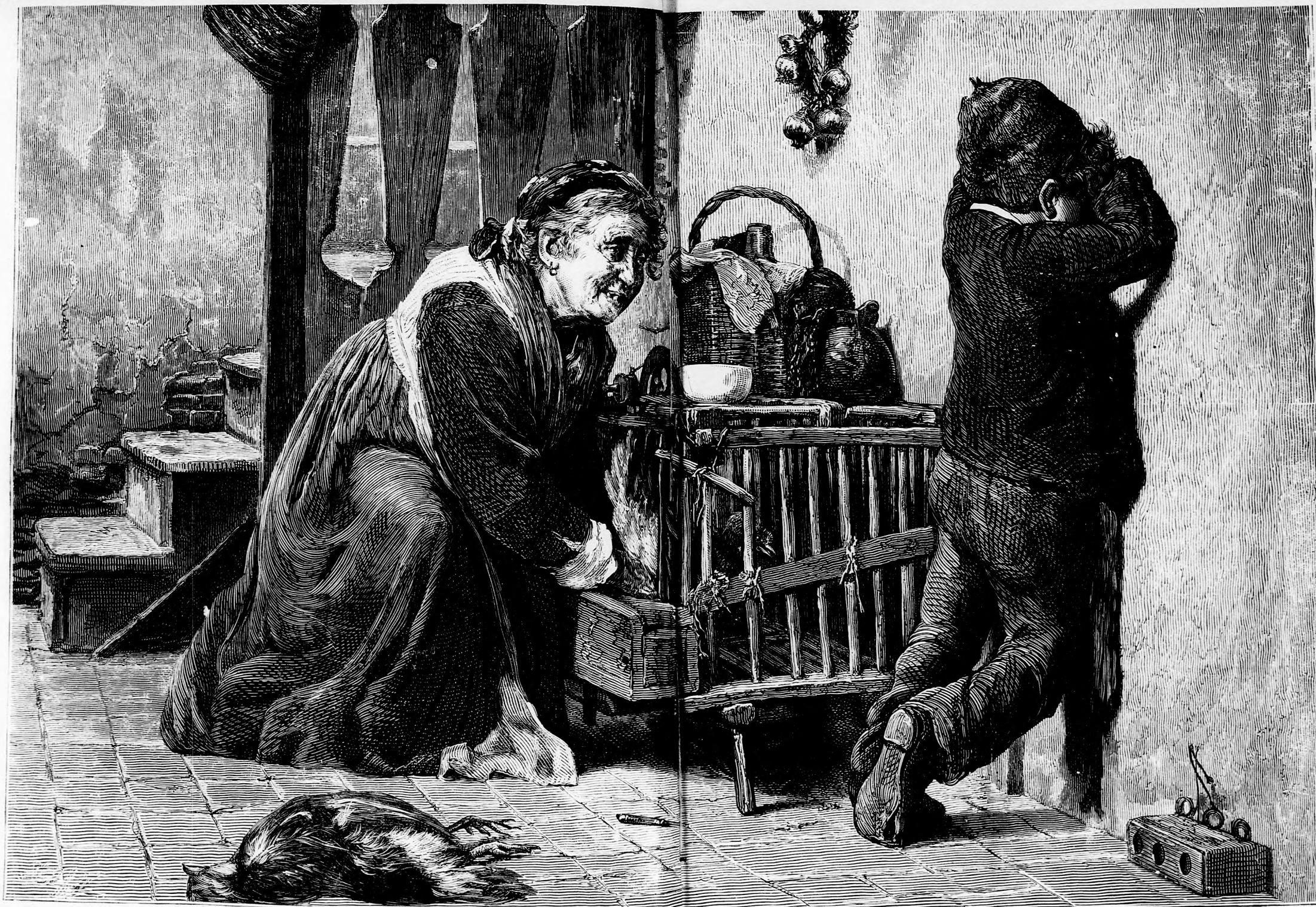
6

Ő tanított engem az első imára:

Jól emlékszem még az első Miatyánkra...

E könyv volt előtte — leborultam térdre.

Nagyanyám ölétébe, kezem összetéve.

A KEDVENCZ HALÁLA. (ásd a 182. lapon.)

BORISKA ÉS A KIS TÖRPÉK.

— Mese. —

(Képpel az 188. lapon.)

BUSAN, könnyezve üldögélt szűk szobácskájában a kis Boriska; busult és szomorkodott, mert bizony volt is reá oka. Jó szülei hirtelen elháltak s ő szegényke árván, elhagyottan maradt a világon. Egy id gen ember vette magához, de nem szánalomból, nem jószívűségből, hanem mert szüksége volt reá.

Egy nagy erdő szélén magányosan álló házikóban éltek s a gazda egész nap kint járt vad ebeivel az erdőben vadászni míg Boriskának a házban magának kellett minden munkát elvégezni. Elis végezte szívesen, pontosan főzött, takarított, s olyan jó kis gazdasszony volt, hogy messze földön nem akadt párja. De akárhogy igyekezett, bármennyire kedvé en járt gazdájának, ez sohasem volt vele megelégedve s a kedves leányka mindig rettegve várta a kegyetlen ember haza-érkezését. És nem hiába rettegett, mert a gonosz ember mindig talált valami ürügyet, hogy a jó Boriskát gyötörje és így szegényke minden este sirva tért nyugalomra.

Egyszer, amint ismét nagy busan lefeküdt, nem jött álom szemeire, annyira el volt szomorodva; könnyezve bámult a szobát beragyogó holdvilágra s fölhajtott:

— Oh Istenem, és nincs senki, aki rajtam segítene!

Ekkor egészen közről egy vékonyka hang megszólalt:

— Dehogy nincs! Csak ne essél kétségbe!

Boriska meglepetve nézett körül s íme, ott az ágya szélén megpillantott egy kicsike fehér egérkét, mely barátságosan nézett reá apró szemével.

— Ne félj semmitől, szólott ismét az egérke. Itt vagyok már én, hogy segítsek rajtad.

— És ki vagy te? kérde Boriska bámulva.

— Én a földalatti jó kis törpék királyának követe vagyok. Fölséges királyom hallotta hírért szenvedéseidnek, azt is tudja, milyen jó, kedves leányka vagy s ezért elhatározta, hogy magához fogad. Kövess, én elvezetlek!

— Oh, jó egérke, az nem lehet! Az ajtó be van csukva, az ablakon rostély van, ki nem mehetek!

— Dehogy nem! Van itt még más nyílás is, az, amelyen én bejöttem.

— Oh, egérkém, hiszen azon én ki nem férek. Te bizonyosan egérlyukon át bujtál be, de oda az öklöm sem fér bele!

— Azon is segítünk, gondoltam én erre. Hoztam egy kis gyökeret . . . itt van ni . . . ezt edd meg s akkor te is olyan kicsiny lélsz, mint én.

Az egérke egy zöld gyökérkét adott át Boriskának, ki azt egy pillanatig gyanakodva nézte.

— De hát aztán, ha kicsivé változom, örökre olyan maradok? kérde.

— Oh nem! A jó törpekirálynak van egy másik szere, amelytől vissza nyerheted természetes alakodat.

— Jól van, így már nem bánom!

Ezzel Boriska bekapta és megrágtta a gyökeret. Szörnyen fanyar, rosz volt, mint valami éretlen vadalma s már épen panaszkodni akart e miatt, mikor hirtelen nagy szédülést kábulást érzett. Mire ismét magához tért, azt látta, hogy egy roppant hegy aljában fekszik: nem messze tőle állt a kis fehér egérke.

— Jaj Istenem, hol vagyok? szólt Boriska. Micsoda nagy hegyek közé jutottam!

— Nincs itt semmiféle hegy, felelt az egérke. Még itt fekszel az ágyadba, ez a nagy hegy pedig a párnád. Csakhogy te most már piczike vagy.

Az bizony igaz volt. Boriska egész hosszába sem volt olyan hosszú, mint a kis ujjom s a feje alig volt borsónyi nagyságu. De azért olyan arányos, olyan kedves volt, mint valami piczike cukor-baba.

— No most már mehetünk, szólt az egérke.

Megindultak, de Boriska csakhamar kénytelen volt megállapodni, mert az ágy szélére jutott.

— Most hogy jutok le innen! kiáltá ijedten. Ilyen magasból le nem ugorhatok.

— Hm, az igaz! szólt az egérke. No se baj, mindjárt találunk valamit. Nézd itt a takaró egyik vége lelóg a földig: kapaszkodjál belé és úgy ereszkedjél le.

Lejutottak szerencsésen, aztán bebujtak az egérlyukba, mely a ház alatt kivezetett messzire, egészen az erdőbe. De mire kiértek, a hold már elbujt, koromsötét éjszaka lett s Boriska nem látta még az egérkét sem.

— Legjobb lesz, ha megpihenünk reggelig, szólt az egérke. Korán hajnalban majd utra kelünk s mire a nap fölkel, ott leszünk a kis törpék országának kapujánál.

— Messze van?

— Nem nagyon. A patak mentében kell mennünk egy kis darabon, s ha majd eljutunk arra a helyre, ahol ember soha sem jár, elénkbe jönnek a kis törpék és elvezetnek országukba.

Várták tehát, míg megvirradt, aztán utra keltek. Szaporán lépdeltek, de bizony csak lassan haladtak, mert Boriskának most száz lépést kellett tenni, míg annyit ment előre, mint nagy korában egy lépéssel. Eljutottak a patakhoz s ennek partján épen egy meredek helyen jártak, mikor hirtelen kutyaugatás hallatszott a hátuk mögött.

— Jaj Istenem, ez a gazdám! szólt Boriska ijedten. Fölfedezte szökésemet s most kutyaival üldöz. Végünk van!

— Bujjunk el! szólt az egérke s gyorsan eltűnt egy sűrű bokor tövében.

Boriska is menekülni akart, de ijedtében roszul lépett és a magas, meredek partról lebukott a patakba.

Mikor ismét elcsöndesedett minden, az egérke előbujt rejtekéből s hivogatta Boriskát. De Boriska nem felelt s az egérke végre nagy busan távozott, busan sóhajtván:

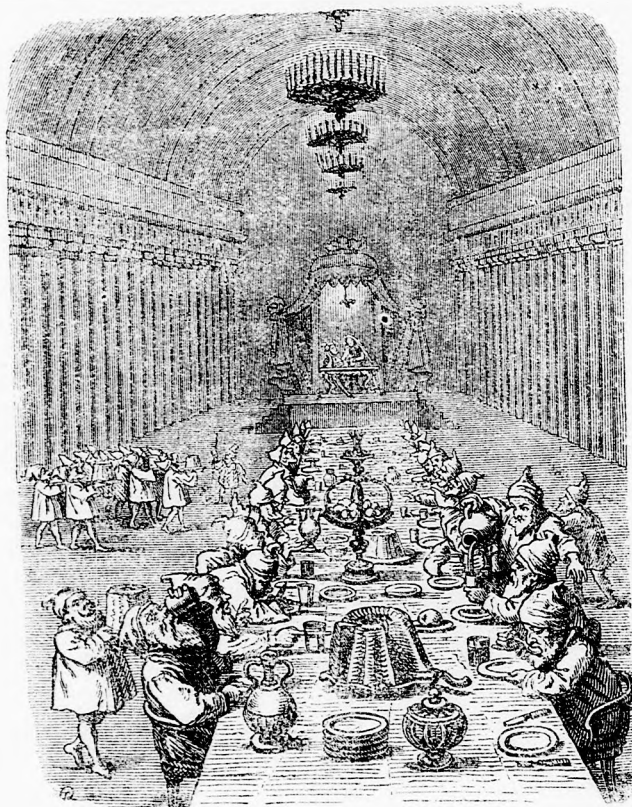
— Szegényke! Vagy a vízbe fult, vagy elfogta az a gonosz ember! Mit fog az én királyom mondani, ha megtudja, milyen roszul végeztem a dolgomat.

Boriska azonban nem esett gonosz gazdája hatalmába, a vízbe sem fult, ám-

bár a partról csakugyan lezuhant. De épen egy nyíló vizi lilium kelyhébe esett, oly puhán, hogy semmi baja sem történt, csak elájult a nagy ijedtségtől. Mire ismét magához tért, akkor már elment volt az egérke. Most aztán nagy félelem szállta

meg a piczike Boriskát. Ott lengett egy virágszálon a víz közepén, — innen többé ki nem menekülhet!

Még nagyobb lett a rémülete, midőn látta, hogy egy nagy béka közeledik feléje s messziről vigyorogva kiáltja:

A TÖRPÉN LAKOMÁJA. (Lásd a 190. lapon.)

— Nini, mi e? Brekeke! Egy kis egérke! Megfüröszötöm, hehehe! Brekeke!

Szegény Boriska hangosan kiáltott segítségért, mert a gonosz béka már épen meg akarta fogni a liliumot, hogy lemerítse egészen a víz alá; de ekkor egy

parti fecske, mely régóta nézte ezt a dolgot, hirtelen fölkerekedett s a víz fölé suhanva, szárnyaival úgy arczul ütötte a békát, hogy ez ijedten lebukott a víz alá. A fecske aztán Boriskához ment s így szolt hozzá:

— Ülj a hátamra, kiviszlek ide egy kis szigetre, ahol senki sem bánthat, mert oda csak a madár tud fölrepülni, olyan meredek partjai vannak.

Ki is vitte szerencsésen s Boriska a patak közepén magasan kiemelkedő síkságra jutott. Itt nem kellett félnie senkitől. Száraz falevelekből kunyhócskát épített magának s a jó fecske, ki megmentette, mindennap hozott neki jó édes bogyókat, úgy hogy egészen jól érezte magát egészen addig, mignem egy este azt vette észre, hogy hideg kezd lenni.

— Jaj, kedves fecském, szólt másnap, nagy baj van ám! Hideg kezd lenni... én itt télen megfagyok!

— Igaz a! Télen nem maradhatsz itt, már azért sem, mert én többi atyámfiával elköltözöm messzire, melegebb országba. De tudod mit? Jőjj velünk!

— Oh, hogy mehetnék én veletek! Hiszen én nem tudok repülni.

— Nem baj, majd elviszünk a hátunkon. fölváltva. Holnap este gyülekezünk utra amott az erdőben, a nagy odvas fánál. Majd átviszlek oda és bemutatlak atyámfiainak.

Másnap este csakugyan összegyűlt az egész vidék fecskeserge a nagy odvas fánál s a mi jó fecskénk odavitte Boriskát is. De mire összegyűltek, nagy eső keredett.

— Bujj be ide a vén fa odujába, mondák Boriskának. Ott alhatol nyugodtan. De vigyázz, el ne aludd a reggelt, mert korán indulunk.

Boriska lefeküdt az oduban és elaludt. Mikor fölébredt, a hajnali napsugár már beköszönt az odu nyílásán.

Boriska hirtelen fölugrott és kitekintett, — de az erdő már csöndes, üres volt, a fecskék elröpültek!

— Istenem, itt hagytak! Mi lesz most belőlem! Le nem tudok menni erről a magas fáról!

Ez bizony szomorú helyzet volt. Hiába tekingetett jobbra-balra, sehol sem látott segítséget s végre csüggedten visszatért az oduba és lefeküdt. Amint ott csöndeskén feküdt, egyszerre valami csöndes kaparászást hallott, mintha a mélyből a fa belsejéből kapaszkodnék föl valaki. És csakhamar egy ismerős hang megszólalt:

— Hm! Itt valami idegen szagot érzek! Ki merészel a mi birodalmunk kapujához jönni.

— Te vagy az kedves egérke? kiáltá Boriska nagy örömmel. Én vagyok itt, a kis Boriska.

— Boriska? Lehetséges-e? Hiszen ez pompás! Hát nem vesztél el? És mi hogy meg sirattunk! Fog a király örülni!

Igy szólt a kis fehér egérke, odasietve Boriskához.

— Igazán én vagyok! De most kedves egérke, segíts le valami képen erről a fáról.

— Oh, szó sincs róla! Hiszen itt épen a legjobb helyen vagy. Bizonyosan királyunk valami jó barátja hozott ide. Jőjj csak velem!

Boriska követte az egérkét s az odu tulsó zugában egy piczike lépcsőhöz ért, mely meredeken vezetett befelé. Sohán nagyon sokáig mentek lefelé, de az volt a furcsa, hogy miről mélyebbre jutottak, annál világosabb lett a lépcső.

— Hova jutunk itt? kérde Boriska.

— A jó kis törpék országába, oda, ahová multkor akartalak vezetni. Ne félj semmit, most már jó helyen vagy.

Végre leértek a lépcső aljára s itt tágas csarnokba jutottak: azaz csak Boriska vélte tágasnak, mert a valóságban alig volt akkora, mint egy kalap; ez a csarnok pedig tele apró alakokkal, kiknek hosszu ősz szakáluk volt. De Boriska nem ijedt meg, mert látta, hogy mindnyájan nagyon nyájasan néznek reá. Az egerke, amint ideért, hirtelen szintén átváltozott ilyen hosszu ősz szakálu kis törpévé és diadalmasan kiáltá:

— Itt a jó kis Boriska! Megtaláltam, elhoztam; jelentsétek mindjárt a királynak.

Néhányan rögtön szaladásnak eredtek, a többiek pedig nagy örömmel körülfogták Boriskát és vezették beljebb birodalmukba. Hosszu tornáczokon, csarnokokon haladtak végig, míg végre egy különösen fényes csarnokba értek, melynek ajtajánál a kis törpék királya állott.

— Isten hozott, Boriska, mondá. Csakhogy végre eljutottál hozzánk. Elhátároztam, hogy mivel oly jó voltál, pártfogásomba veszek. Most már itt fogsz élni közöttünk, amig én jónak látom s nyugodt lehetsz, gondom lesz reád. Most pedig megérkezésed öröme lakomát esapunk. Fiaim, üljetek asztalhoz és vigadjat k!

A törpék serege bevonult a királyi terembe s ott egy nagy asztal körül foglalt-helyet, míg a király Boriskával külön asztalnál lakomáztak. (Lásd a képet a 188. lapon.) Vigan voltak mindnyájan s Boriska is velök.

Itt élt aztán Boriska tovább. Jó barátjai mindenféle böles és hasznos dolgokra tanították s az idő kellemesen mult; de hogy mennyi idő mult azóta, hogy itt van, azt Boriska nem tudta. Ugy látszott neki, hogy már nagyon régóta él itt jó barátaival, de aztán megint nem akarta hinni, mert ha magára nézett, látta, hogy csöppet sem nőtt meg, mindig csak olyan piczike.

Egyszer a király így szólt hozzá:

— Kedves leányom, már rég nem voltál fönt a földön. Ma kivezetlek egy kis sétára.

Boriska örömmel engedelmeskedett s még inkább örült, amint ismét a szép erdőt látta. Egy kis ideig sétálgattak, aztán a törpe király lehajolt a földre egy kis gyökeret huzott ki és Boriskának adta:

— Edd meg ezt, kedves leányom.

Boriska megette, és rögtön utána elszedült s alig birt megállani a lábán. De ez csak egy pillanatig tartott. Csakhamar föleszmélt s mekkora volt bámulata mikor látta, hogy többé nem a piczike bábu, hanem a gyönyörű felnött leánya. Eleinte megörült, de aztán szomoruan mondá a füben álló törpe királyhoz:

— Oh miért tetted azt velem! Hiszen így többé vissza nem mehetek veled, itt kell maradnom!

— Igen, el kell válnunk, kedves leányom, de csak azért, hogy boldog légy! Hallod-e a kürtszót?

Csakugyan vadászkürt szava zengett s nemsokára recsegték a bokrok és egy gyönyörű őzike remegve futott egyenesen Boriska felé. Épen a lábainál rogyott

össze s
kérné,
melléj
észre s
öltözet
pedig
az őzi
rőihez
—
remet
ségem
M
palotá
lakod
birod
tán b
élnék

INDIÁ

tek
Nem
sem
bizon
volt,
kicsi
feksz
ne s
kezd
láljá
gatja

össze s esdekelve nézett föl reá, mintha kéréne, hogy védelmezze. Boriska letérdelt melléje és simogatta, ölébe nyugtatta fejét, észre sem véve, hogy ezalatt egy fényes öltözetű délczeg ifju közeledett hozzá! Ez pedig a királyfi volt, aki midőn Boriskát az őzikével meglátta, hátra fordult kisérőihez és így szólt:

— Nézzétek, itt van, amit az agg remete jósolt! Megtaláltam azt, aki feleségem és királyném lesz.

Magukkal vitték Boriskát a királyi palotába s ott nemsokára megtartották a lakodalmat. Az öreg király odaadta fele birodalmát fiának és Boriskának, kik aztán boldogan éltek és talán még ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

INDIÁNUS KIS GYERMEKEK A BÖLCSŐBEN.

(Képpel a 181. lapon.)

EMLÉKEZTEK még arra, milyen pompás volt az, mikor a bölcsőben feküdtetek s a dada dalszó mellett ringatótt? Nem emlékeztek? No, nem csodálom. Én sem birtam erre soha emlékezni. De az bizonyos, hogy nagyon pompás dolgok voltak, miként azt most láthatja, akinek kicsi baba testvérkéje van. Puha pólában fekszik, gondosan őrzik, hogy a nap meg ne süsse, szél meg ne hűtse s ha sirni kezd, addig-addig próbálgatják míg kitálják, mi kell a kicsikének, aztán elringatják, hogy tovább aludjék boldogan.

Ilyen jó dolgok voltak nektek is a bölcsőben. De nem mindenütt ilyen boldogok a kis gyermekek. Például a szegény amerikai indiánusok gyermekei bizony azt sem tudják, mi fán terem a ringató bölcső, — az ő bölcsőjük ugyan csak keserves ám.

Az indiánusok, mint talán tudjátok, miveletlen, vándor néptörzsek, melyek Észak-Amerika nagy erdeiben vadászatzból, halászatból élnek s a hol épen jó helyet találnak, ott ütnek tanyát. Nincs ott a kicsinyeknek dadájuk s bizony még mamájuk sem sokat bajlódhatik velök, mert neki is segíteni kell a mindennapi eleség megkeresésében. Ilyenkor a gyermeket nem tarthatja karján, beteszi tehát a bölcsőbe. De milyen bölcső ez! Egy darab deszka, melyhez a kicsit odakötözik s aztán fölébe huznak egy nagy darab szarvasbőrt, úgy hogy a kis babának csak a feje látszik ki. A deszka végében kötél van s mikor az asszonyok az erdőben dolgoznak, a kicsinyeket fölaggatják a fák ágaira s ott hagyják, míg dolgukat el nem végezték.

Néha egész csapat kis gyermek csüng így a fákon s az európai ember, ha véletlenül oda téved, majdnem azt hinné, hogy ott a gyermekek — fán teremnek. De azért a kis indianusokból hatalmas erős emberek válnak s ők meg arra nem emlékeznek, milyen rossz dolguk volt a bölcsőben.

KERINGŐ JÁTÉK.

(Képpel a 180. lapon.)

NO GYEREKEK, mozogjunk,
Körbe hárman forogjunk!
Egy darabig jobbra
Meg azután balra
Kerengve forogva:
Nem kap el a szédület,
És majd így a fejünket
Nem ütjük a falba.

BABA ÉS MADARKA.

(Képpel a czímlapon.)

K

icsi baba a bölcsőben dalra vár,
Dalra vár:
No mondj neki egy kis nótát, kis madár,
Kis madár!

Szóra hajlik a madárka s úgy dalol,
Ugy dalol,
Hogy a baba örömben tapsikol,
Tapsikol.

Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül újabban beküldtek: H i r s c h Aranka és Gyula 5 ft. 60 krt, mint az általuk a Svábhegyen rendezett szavallati előadás és tűzjáték jövedelmét.

Ehhez hozzáadva a »Kis Lap« XVII. köt. 6-ik számában kimutatott összeget, tesz a »Kis Lap« eddigi gyűjtése összesen 549 ftot, 3 db. aranyat és egy magyar huszast.

Ez adományokat rendeltetése helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 9-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Ötvenkét hét van egy esztendőben.“

Helyesen fejtették meg: Csiczmanczay Emilia, Gizella és Lujza, Klein Henrik és Mór, Schuk Jakab, Zlinszky Ida és Aladár, Paczka Margit, Anna és Sándor, Turcsányi Ele-

mér, Kauders Ilka, Ella és Lajos, gr. Szapáry Lőrincz és György, Farkas Géza, Bilzsay József, Scheidl Gusztó, b. Gudenus Natalie, Géza és Arthur, Rozsnyai Aranka, Zákó Emma, Weisz Lajos, Klein Gyula és Adolf, Brust Ignác, Mendl Hermína, Miklós és Jakab, Bauer Kornél, Szilágyi Erzsike, Wolkenberg Gizella és Béla, Nagy Dezső, Ghyeczy Palika, Pollák Rebeka, Hugó és Béla, Burger Lujza, Dienes Lenke, Buday Emmike, Csáky Mariska, Hirsch Gyula, Csávósy Melanie, Gizi és Náci, Hoffmann Sándor, Szentirmay Béla, Zajzon János és Ferencz, Sellyey Ilona, Merfort Violette, Skriba Ilonka, Dessewffy Sarolta és Mariska, Wanka Feri, Siska Erzsike, Fried Jenő, Viczián Mariska, Géza és Bercei, Strassburger Malvina és Emil, Lingauer Mariska.

*

»KIS LAP« XVII. köt. 9-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Levéboríték.“

Helyesen fejtették meg: Csiczmanczay Emilia, Gizella és Lujza, Klein Henrik és Mór, Schuk Jakab, Zlinszky Ida és Aladár, Schober Gizella és Irén, Paczka Margit, Anna és Sándor, Turcsányi Elemér, Kauders Ilka, Ella és Lajos, Szapáry György, Farkas Géza, Scheidl Gusztó, Poszváék Olga és Nándor, Zákó Emma, Weisz Lajos, Klein Gyula és Adolf, Brust Ignác, Mendl Hermína, Miklós és Jakab, Szilágyi Erzsike, Wolkenberg Gizella és Béla, Nagy Dezső, Ghyeczy Palika, Pollák Rebeka, Hugó és Béla, Burger Lujza, Hirsch Gyula, Csávósy Melanie, Gizi és Náci, Hoffmann Sándor, Zajzon Irma, Sellyei Ilona, Dessewffy Sarolta és Mariska, Siska Erzsike, Szentirmay Béla, Strassburger Malvina és Emil, Lingauer Mariska.

*

A »KIS LAP« XVII. köt. 8-ik számában megjelent szövegrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Priegl Ilona, Lingauer Mariska, Weisz Lajos.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.

Az előfizetési pénzek (melyek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) az Athenaeum kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere, 3 sz. intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat. Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.